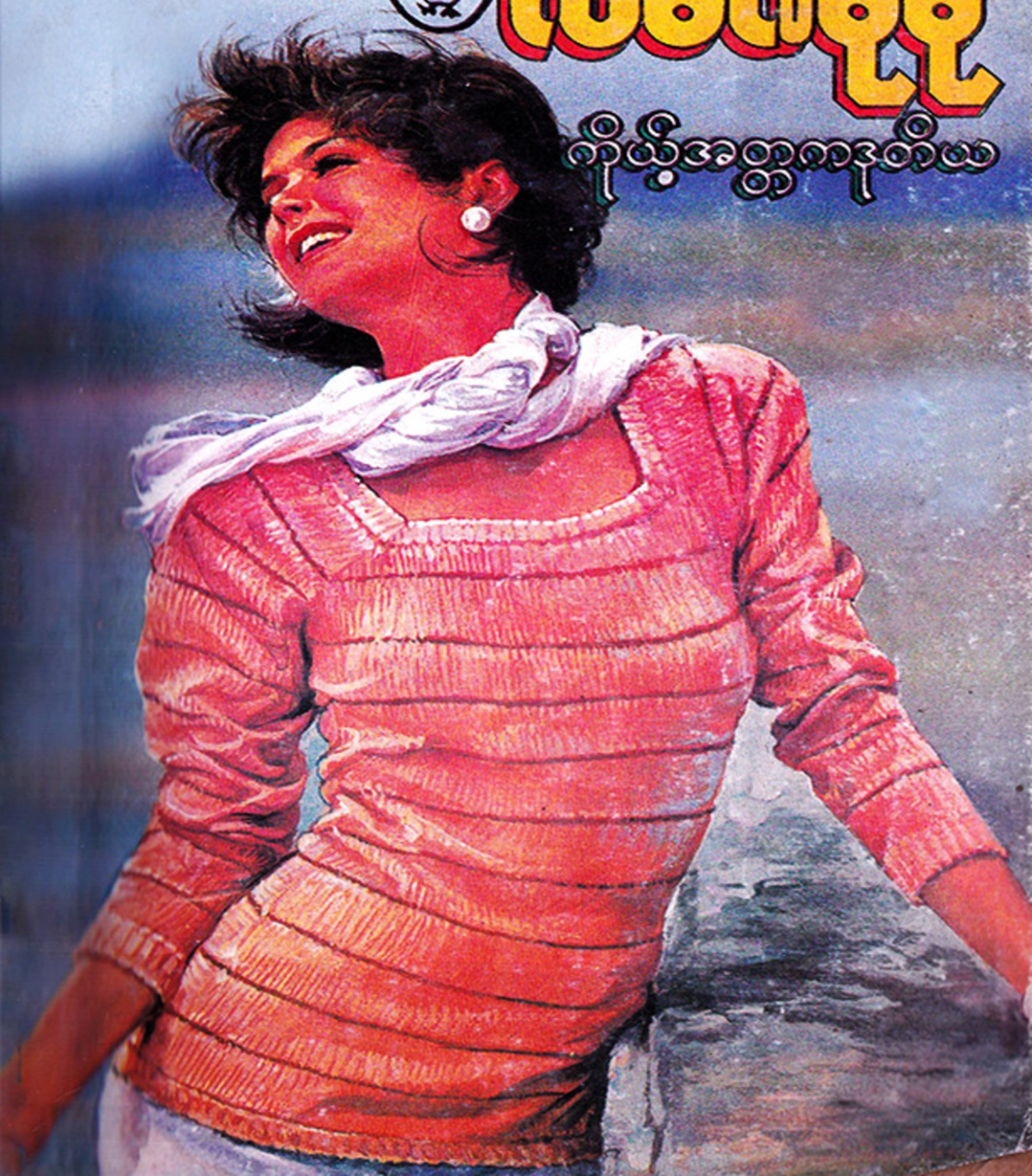

လမ်းညွှန်

ကိုယ်အတွက်တစ်ယောက်

(၁)

သစ်သစ်နှင့်ခင်ဆွေဝင်း ကားပေါ်မှ အသီးသီးဆင်းပြီးသည် ကို စောင့်ပြီးမှ ...အထဲမှာ မှန်တွေတင်သလိုလို၊ အဲကွန်းပိတ်နေသလိုလို ...မာယာက အချိန်ကို ဆွဲသည်။ သစ်သစ်နှင့်ခင်ဆွေဝင်း ကားပေါ်မှ ဆင်းလိုက်ကြတာကိုလှမ်းမြင်သော ခြံထဲရှိနှင့်သူ လူတစ်စုရဲ့ အာရုံဟာ...ကားဘက်ကို လုံးလုံးလျားလျားကျရောက် လာပြီဆိုမှ ပဲ... မာယာက ကားတံခါးကို ဖွင့်လိုက်ပါသည်။

“တွေ့လား...လူစုံပြီ နောက်ကျပါတယ်ဆိုတာ”

သစ်သစ်က မာယာဆင်းပြီးအထင်နှင့် ဒီဘက်လှည့် ရန်လုပ်သည်။ သို့သော် မာယာက မဆင်းသေး။ တမင်တကာ နောက်ကျခံကာ ... အရေးတကြီးမီလုမီခင်လာရပုံမျိုးသာ မာယာကျင့်သုံးတတ်သည် ဆိုတာ ...ဒီလောက်ပေါင်းလာတာတောင် သစ်သစ်က မရိပ်မိသေး။ ငတုံးမ။ ခင်ဆွေဝင်းကတော့ ရံဖန်ရံခါ ရိပ်မိသည်။ သို့သော် ရိပ်မိတိုင်း သူကမပြော။ မာယာရဲ့ မူယာမာယာပိုပိုကို သူသိပါတယ်ရယ်လို့ အမိဖမ်းဖို့ ရာခိုင်လုံသော အရေးတကြီး အကြောင်းကိစ္စမရှိဘဲနှင့် မာယာကို သူက သိက္ခာမချ... အရှက်မခွဲလိုပုံပင်။

“ လာလေ...ကြာနေပြန်ပြီ”

သစ်သစ်က ဆက်အော်သည်။ ။

“လာပါ...ငါတို့ သွားနှင့်စို့”

ခင်ဆွေဝင်းက မာယာဘက် တစ်ချက်ကြည့်ကာ သစ်သစ်လက်ကို ဆွဲယူထွက်သွားနှင့်ပြီ။ ခြံရံ့ မြတ်ခင်းကျယ် အလယ်ကောင်မှာ စားပွဲငါး လုံးထဲသာ။ များများ စုဝေးတာ မဟုတ်။ လူနည်းနည်းသာပင်။ လူနည်းနည်းပွဲကို မာယာကြိုက်သည် ။ လူတွေသိပ်များကာ ပွဲကျပ်လျှင် မျက်စေ့ရှုပ်ကာ သူမကို အများ သူငါ မျက်စေ့ရှမ်းနိုင်သည် ။

ကားပေါ်မှ ချက်ချင်းဆင်းလေ့မရှိတာဟာလည်း မာယာအကျင့်ထဲက တစ်ခုပင်။ အခါခပ်သိမ်းတော့မဟုတ်။ တစ်ကြိမ်နှင့်တစ်ကြိမ် ဆင်တူနေလျှင် လူတွေရိပ်မိတတ်သည် ။ ကားတံခါးကို ဖွင့်လိုက်ပြီးမှ လူထွက်မလာတာဟာ ... လှမ်းကြည့်နေသော ဘေးလူတို့ အတွက် သို့လောသို့လော ဖြစ်စရာ စိတ်ဝင်စားမှုရစရာ အကြောင်းတစ်ခုဖြစ်သည် ။ ဘယ်နေရာကိုပဲရောက်ရောက် ကားတံခါးကိုဖွင့်ဟလိုက်ပြီးမှ ကားပေါ်က မဆင်းသေးဘဲ ဟိုငဲ့ဒီငဲ့လုပ်နေလျှင် အာရုံတွေ ဒီဘက်ရောက်လာသည် ချည်းပင်။

အထူးသဖြင့် ယောက်ျားတို့ ... ။

ယောက်ျားတို့ မည်သည် ကြည့်ရ...မြင်ရ တော့မှာ သေချာသော မိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့ အလှကို မြင်ချိန်တန်မမြင်ရသေးဘဲ ကြန့်ကြာနေမှု၌ စိတ်မရှည်တတ်။ ကားပေါ်ကဆင်းလာရင် မြင်ရတော့မှာ ပဲဟု .. သိကာ ... ကားဆီ အာရုံပြုထားကြပြီးပါလျက် တော်တော်နှင့်ဆင်းမလာကက မရိုးမရွစိတ်မရှည်နိုင်အောင်ရှိတတ်သည် ။

ယောက်ျားဆိုတာမျိုးကတော့ ... အလှအပကို ကြည့်ရှုခံစားလိုက်ကြပြီးလျှင်

မေ့မေ့ပျောက်ပျောက်ပြီးသွားကြတာချည်းပင်။ ဒါကို တသသစွဲကျန်ရစ်
ဖို့ က မမျှော်လင့်နိုင်အောင် နည်းသော တစ်သန်းပုံတစ်ပုံလောက် အခွင့်
အရေးသာရှိသည် ။ သူတို့ ပေါ့ပေါ့ကြည့်ရှုခံစားမေ့ပျောက်ဖို့ ကို ကိုယ်
က အလွယ်တကူ ဘယ်တော့မှ မပေးသင့်အပ်ဘူးဟု မာယာ နားလည်
သည် ။

ဒီလူအုပ်ထဲ မာယာကိုသိသူ တစ်ဝက်မကပါသည် ။ ကားမြင်လျှင် ...
မာယာကားမှန်းသိပြီ။ သစ်သစ်နှင့်ခင်ဆွေဝင်း ဆင်းလာရင်တော့ မာ
ယာပါမှန်း ပိုသိသာပြီတည်း။ မာယာသည် ... ဖိနပ်စွပ်သယောင်
ဖိနပ်ကြိုးချည်သယောင် ခပ်ငုံ့ငုံ့နှင့် လက်နှစ်ဖက်ကို ဟန်ဆောင် အလုပ်
များ နေလိုက်တာ... လူစုရဲ့ အာရုံကို သေချာအောင် မျက်စေ့စေ့မှေးစင်း
ရင်း အကဲဝေ့ဝေ့ခတ်လေသည် ။

“သူတို့ ... မျှော်လင့်နေကြပါပြီ၊ မင်းအချိန်ယူတာ လုံလောက်ပါပြီ”

“ဟင်”

မာယာသည် ဆတ်ခနဲ ကိုယ်ကိုမတ်ကာ... ဘေးဘီကို ဝေ့ကြည့်သ
ည် ။ မျက်နှာတစ်ပြင်လုံး နီရဲသွေးကြွသွားရ၏။ မလှမ်းမကမ်းမှ သရက်
ပင်ကိုင်းတစ်ခု မှာ ကြိုးပုခက်အကွက်ကျဲတစ်ခုဆင်ထားပြီး အဲဒီပုခတ်
ပေါ် ငြိမ်သက်စွာလဲလျောင်းရင်း ... သူမကို မျက်စေ့မှေးစင်းကြည့်လျ
က်... စီးကရက်ဖွာနေသူတစ်ယောက်ကိုမြင်လျှင် ရှက်ရှက်နှင့် ဒေါသဖြ
စ်လာသည် ။ သူဟာ အပေါ်နားက ခပ်စီးစီးမြင်နေရသူပင်။

“ဟင်း ဟင်း ...ဟင်း”

သူက တိုးတိတ်ခြောက်ကပ်စွာ ရယ်မောလေသည် ။ ထိုရယ်သံဟာ
တစ်ဖက်သားကို အောက်စည်းသို့ပို့သည့် ရယ်သံ။ မာယာ သဘောမကျ။

“ဘာကြည့်နေတာလဲ၊ မင်းဖိနပ်က ဘာမှ လည်း အပြစ်မရှိပါလား၊ ဝတ်ပြီးသားပဲ ... ဘာလို့ ဟိုဆွဒီဆွလုပ်ပြီး အချိန်ဆွဲနေသလဲ၊ ဟိုးမှာ တကယ့်ကိုမျှော်လင့်နေကြပါပြီ၊ မင်းအတွက် အချိန်လုံလောက်နေပါပြီ”

မာယာက ခြေနှစ်ဖက်ကို ကားပြင်ချကာ...မျက်နှာကိုပြင်ရင်း ...

“ရှင် ဘာတွေလာပြောနေတာလဲ၊ ကျွန်မဖိနပ်ပေါက်မှာ ကြောက်လို့ ဖိနပ်အနားသားနဲ့ အသားဖိတဲ့ နေရာတွေ စမ်းကြည့်နေတာ”

“ဪ... ဪ”

“ရှင်က ကျွန်မကို ဘာလို့ ချောင်းကြည့်နေတာလဲ၊ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို လူသိရှင်ကြား၊ ဖြောင်စေ့စေ့မကြည့်ရဲ့ လို့ လား ... ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်”

ဒေါပွသွားကာ ... အော်ဟစ်တကြီးငြင်းဆန်မည်ထင်ပေမယ့် ... သူက ‘ဟုတ်တယ်’ပြောပြီး တဟက်ဟက်ရယ်နေရာ ... မဟုတ်မှန်းလည်း သိသိနှင့် ကိုယ်ပဲ ... အောင့်သက်သက်ဖြစ်ရသည်။ ။

“ငါက ... ချောင်းဖို့ ဒီအပေါ်အသင့်အိပ်နေတာပဲ၊ အချောင်းခံချင်တဲ့ သူ့အလာကို စောင့်နေတာ”

မာယာမျက်နှာနီရဲကာ ... ဒေါအကြီးအကျယ်ပွသွားသည်။ ။ စော်ကားမော်ကား အပြောခံရသဖြင့် ... ဆတ်ဆတ်ခါကာ ပုခက်ဆီပြေးပြီး ထိုလူကို ဆွဲကုတ်လိုက်ချင်လှသည်။ ။ သို့ပေမဲ့ ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက်မှုမျိုး မာယာက အဖြစ်မခံနိုင်ပါ။

“လက်စသတ်တော့ ... ရှင်က ကလေးကချေပဲ”

“ဟုတ်တယ်ဗျာ ... လူတော်တော်များများ ဒီတိုင်းပဲပြောကြတယ်”

“ဆောရယ်းနော်...ကလေးကချေဆိုရင် တို့ က အဖက်လုပ်လေ့မရှိလို့

”

မာယာသည် စကားလည်း ဆုံး ခပ်မြန်မြန် အပြေးတစ်ပိုင်းတည်း ထွက်ခဲ့ရပါသည်။ ။ ထိုလူကို သူမနိုင်အောင်ပြောနိုင်ပါ့မလားဆိုတာ မသေချာတော့တာကြောင့်ပင်။ မာယာ ပြေးလာရာကို ရှစ်ဆယ့်ငါးရာခိုင်နှုန်းသောကောင်ကလေးများ မသိမသာတစ်မျိုး၊ သိသိသာသာတစ်မျိုး ဆီးကြိုကြည့်ငေးနေကြတာကို သူမသိပါသည်။ ။ ကျန်ဆယ့်ငါးရာခိုင်နှုန်းမှာ ဘေးမှာ ရည်းစားငှတ်တုတ်လည်း ရှိကာ... ရည်းစားကိုလည်း ကြောက်ရ၍ သာ ကြည့်လိုစိတ်ကိုမျှသိပ်ပြီး ကုပ်ကုပ်လျှိုလျှို နေကြရရှာကာ...။

မာယာသည် စားပွဲတွေနားရောက်လျှင် ... ဝတ်စုံရဲ့ အပေါ်အလွှာ ပါးလွှာအိစက်သည့် အနက်ပြောင်ခပ်ဖားဖားကို လက်နှစ်ဖက်နှင့် ပေါင်လယ်နှစ်ဖက်ဆီမှ ခပ်ဖွဖွလေးမကာ ခြေထောက်ဘက်ငုံ့ကြည့်ရင်း ...

“မြက်ထဲဆိုတော့ ကျွတ်တွေဘာတွေများ မရှိဘူးလားဟယ်”

ဆယ့်ငါးရာခိုင်နှုန်းထဲမှ အချို့အဝက်ပါ ... သူမရဲ့ ခြေသလုံးတစ်ဝက် ဖြူဝင်းဝင်းကို ကျွတ်တွယ်၊မတွယ် သိလိုမှုဟု ဆင်ခြေပေးနိုင်စွမ်းနှင့် ငဲ့ကြည့်ကြလေသည်။ ။

ဆယ့်ငါးရာခိုင်နှုန်းထဲမှ အချို့တစ်ဝက်ပါ ... သူမရဲ့ ခြေသလုံးတစ်ဝက် ဖြူဝင်းဝင်းကို ကျွတ်တွယ်၊မတွယ်သိလိုမှုဟု ဆင်ခြေပေးနိုင်စွမ်းနှင့် ငဲ့ကြည့်ကြလေသည်။ ။

“ကျွတ်က မိုးတွင်းမှ ရှိတာပါ”

“အခုက ... ဘာလဲ ကျော်ကြီးရဲ့ ”

“အခုက ဆောင်းထဲဝင်ပြီလေဟာ၊ ရောဂါပဲ၊ ဥတုသုံးလီတောင် မသိ တော့ဘူးလား ဒေါ်မာယာရယ်”

“ဆောင်းဆို ကျွတ်မရှိတာသေချာတယ်နော်”

“ကဲပါ...လာပါ ...ထိုင်ပါတော့”

မျက်စေ့နောက်ဟန်နှင့် ခင်ဆွေဝင်းက ခပ်ဆတ်ဆတ်ခေါ်သည် ။ ဟို ဘက်စွန်စားပွဲမှာ မို့ မာယာက တဆွဆွလျှောက်သွားရင်း ... ခဏရပ်ပြ န်ကာ ...

“ဟောတော် ... ကားတံခါးမပိတ်ခဲ့ပြန်ဘူး၊ မီးလင်းနေပြီ၊ ဘယ်သူပိ တ်ပေးမလဲဟေ”

အားလုံးဟာ ပိတ်ပေးဖို့ ဝန်မလေး ... အလွယ်တကူ အဆင်သင့်ရှိ ပေမယ့် ... တစ်ဦးတစ်ယောက်က ဝန်ခံထထွက်ရမှာ ကိုတော့ ဝန်လေး ပုံရကြကာ ... သူမအပြောကိုသာ စောင့်နေသည် ။

“ပြီးတော့... မာယာကားကို ဟိုးဘက်နားလည်း ရွှေ့ချင်တယ်၊ အဲဒီ နားက ပုခတ်ပေါ်မှာ ကလေးကချေ တစ်ယောက်ရောက်နေပါလား ... ဘယ်သူ့ဘော်ဒါလဲ၊ ကိုယ့်ဘော်ဒါတာဝန် ကိုယ်ယူပြီး ကားရွှေ့ပေးပေ တော့”

မြတ်သူရက ထိုင်ရာမှ လှည့်ကြည့်ကာ ...

“ငါဖိတ်ထားတာပါ”

မွေးနေ့ရှင်က ဖိတ်ထားသည် ဆို၍ မာယာက မျက်ခုံးတွန့်ရင်း ...

“ဟိုးအရင်က အဲဒီတစ်ယောက်နဲ့ မဆုံဖူးပါဘူး”

“ဒီကောင်က သွားလိုက်လာလိုက်ဟ၊ ဒီမှာ အမြဲမရှိလို့ မဖိတ်ဖြစ်တာ၊ ငါနဲ့ သုံးတန်းကတည်းက ဘော်ဒါပါ၊ ကလေးကချေမဟုတ်ပါဘူး”

“ငါ့ကိုလိုက်ကြည့်နေတယ်”

“နင့်ကိုလိုက်ကြည့်နေတာနဲ့ ပဲ ကလေးကချေဖြစ်ရမယ်ဆိုရင် ... လူလောကကြီးမှာ ကလေးကချေချည်း ဖြစ်ကုန်မှာ ပေါ့ မာယာရယ်၊ ငါထိပ်ဆုံးကလေး”

မြတ်သူရရဲ့ အတည်လိုလို နောက်သလိုလို စကားကို မာယာက ပြုံးစေ့စေ့နှင့် ...

“တော်ပါ ... တော်တော်ပေါ့တယ်၊ ခွေစရာမရှိ ဝိုင်းထဲပြန်လှည့်ခွေနေတယ်၊ ကဲ ... ကားရွှေ့ဖို့ ကတော့ မကောင်းသူထိပ် ကောင်းသူထိပ်”

မာယာသည် ကားသော့ကို တကယ်ပဲ မိုးပေါ်အမြင့်ကြီးကို ပစ်မြှောက်တင်လိုက်ပါသည်။ ။ ဖမ်းဖို့ ထက် ခေါင်းပေါ် တိန်ခနဲမကျအောင်ရှောင်ဖို့ ‘ဝူး’ ‘ဝါး’...အော်ဟစ်ကာ ရယ်မော .. ဝရန်းသုန်းကားဖြစ်ပြီးနောက် စားပွဲတစ်ခုခုပေါ် ကားသော့ကျသံ လုံးလုံးမကြားလိုက်ရပါ ငြိမ်သက်သွားလေသည်။ ။

“ဟာ...မြက်ထဲကျသွားပြီလား”

မာယာက ခင်ဆွေဝင်းနံဘေး ဝင်ထိုင်ကာ ...ဝဋ်ရှိတဲ့ လူရှာ ...သူမကတော့ မရှာဘူးဆိုသည့် စတိုင်နှင့် ငဲ့၍ ပင်မကြည့်။

“လက်ထဲပဲ ကျသွားတာပါ”

“ဟင်”

မာယာသည် စကားသံကြောင့် ချာခနဲလှည့်ကြည့်သည်။ ။ မထိတထိ

ရိတိတိ ကလိတိတိ ... ထေ့ငေါ့ငေါ့ ရွဲ့စောင်းစောင်း အသားယူယူ အပေါ်စီးစီး အောက်ကလိအာသံကိုမှတ်မိနေတာ ... ခုန ပုခက်ပေါ်က လူပဲဆိုတာကိုသိသည်။ သူက မာယာ့ကို ရိသဲ့သဲ့ပြီးသလို မချိုမချင်ကြည့်ကာ လက်ထဲကသော့ကို လက်ညှိုးလက်မလေးနှင့် ညှပ်ကိုင်လှုပ်ပြနေသည်။

မဲနက်စိမ်းညို မှောင်မှိုင်းသောသူ့မျက်လုံးများက နူးညံ့ကြင်နာမှုအရိပ်ကို မဆောင်။ ကတ်တီးကတ်ဖဲ့နှင့် တစ်ဖက်သားကို လှီးချဖဲ့ချ တစ်စစီ ဆုတ်ဖြုတ်သူဟု ဖော်ပြသော မျက်ဝန်းများ တည်း။ ပြီးစေ့စေ့အပြစ်ကင်းနေချိန်၌ပင် အပြစ်မကင်း။ အင်း ... ‘ဘက်’တွေ့ပြီထင်ပါရဲ့။ မာယာက ပြီးမဲ့မဲ့နှင့် ကျောပြန်ခိုင်းလိုက်သည်။

“မင်းပဲရွှေ့ပေးလိုက်ကွာ... ကျီကြနေမယ်”

“ရပါတယ် ... ဟိုးဘက်အစွန်ထိရွှေ့ထားတယ်၊ ပုခက်နဲ့ အဝေးဆုံး”

“ဟေ့ကောင် ... ပြီးရင်လာခဲ့”

မြတ်သူရက လှမ်းအော်မှာ သည်။ မာယာသည် တစ်ခဏစောင့်ပြီးမှ မြတ်သူ့ကို လှည့်ကြည့်ကာ ...

“သူက ဘယ်သူလဲ မြတ်သူရ”

“သူက ...တောရိပ်ညို ...တဲ့ ”

“အမလေး ..နာမည်ကြားရတာ လမ်းစပျောက်လိုက်တာ”

“ပေါင်းလို့ ကောင်းပါတယ်ဟ”

“ကျောင်းသားလား”

“ မဟုတ်ဘူး ”

“အလုပ်ခွင်မှာ ပေါ့”

“ဟင့်အင်း ...ဘာမှ မလုပ်ဘူး”

“ထိုင်ဖြုန်းနေတာပေါ့”

မာယာနှုတ်ခမ်းမဲ့မဲ့ကို မြတ်သူရက ကြည့်ကာ ရယ်မောသည် ။
တခြားတစ်ယောက်ကိစ္စကို ဤမှာ တင် ကိစ္စဖြတ်ချင်၍ စကားလွှဲကာ
...

“နင် ငါ့ကို ဘာမှ မပေးသေးဘူး မာယာ”

“သြော်...ဒါလား”

မာယာက ရည်ရွယ်ခဲ့ပြီးသားရှိပါလျက်...ကားရွှေသော “တောရိပ်
ညို” ပြန်မရောက်လာသေး၍ အချိန်ဆွဲကာ ရယ်မောနေပါသည် ။ မကြာ
ခင်ပဲ စားပွဲတွေဘက်ဆီ လျှောက်လာနေသော တောရိပ်ညိုကို မြင်ရပြီ၊
အောက်ငုံ့ကာ စဉ်းစားနေသယောင် လျှောက်လာကာ နှုတ်ခမ်းကပြီး
တုံ့တုံ့။ အနားရောက်လျှင် မာယာကိုလှမ်းကြည့်ကာ သူက သော့ကိုကိုင်
မြှောက်၍ သော့ထိပ်ဖျားကလေးကို နှုတ်ခမ်းနှင့်ထိတို့ နမ်းဟန်ပြုလိုက်
သည် ။

အမူအရာကတော့ ကွက်တိခွင်တိပဲ။ မာယာက စိတ်ထဲမှ ချီးမြှောက်
မိသော်လည်း ဘာမှ မထူးသောမျက်နှာနှင့်သာ ခပ်အေးအေးဖြင့်ကြည့်
သည် ။

“ရော့”

“အို”

ဘယ်လိုမှ မျှော်လင့်မထားခင် မျက်နှာတဲ့ တဲ့ လောက်ဆီ ပစ်ပေးလို

က်သော သော့တွဲကြောင့် မာယာမှာ အမူအရာပျက်ယွင်းကာ ... ကမန်း
ကတန်း လန့်ဖျပ် ရှုံ့မဲ့တိမ်းရှောင်၍ သော့ကို ကိုးရိုးကားရား ဖမ်းလိုက်ရ
ပါသည်။ ။ ဖမ်းပြီးပြီးချင်းပင် ဒေါသတကြီး ပြန်လည်ကြည့်လိုက်သည်။ ။
မျက်နှာထိကာ ဒဏ်ရာဒဏ်ချက်ဖြစ်သွားပါက မခက်လား။ ဒီအလှနှင့်
လောကကို ဖမ်းစားထားတာမို့ အလှပျက်မှာ ကို သေမလောက်ကြောက်
သည် ဖြစ်ရာ ... အတော်ဒေါသထွက်မိပါသည်။ ။

သို့သော် တောရိပ်ညိုကက မာယာကို မကြည့်တော့ပြီ။ မာယာကို
ကျောပေးကာ မြတ်သူရရဲ့ စားပွဲမှာ ဝင်ထိုင်ချလိုက်သည်။ ။ ကျောဘက်
ကကြည့်လျှင် ဆံပင်ညိုညိုတိုတို၊ လယ်သာဂျာကင် ညှိုမှိုင်းမှိုင်းနှင့် ဦး
ခေါင်းရှေ့ဘက်က စီးကရက်မီးခိုးတလူလူထွက်နေဟန်ကို မြင်နေရကာ
.. ခုံကို မှီကာ ခပ်မော့မော့ စီးကရက်သောက်နေပုံက ...
မျက်နှာထားမမြင်ရဘဲ ကျောဘက်ကတင် အကြီးအကျယ်
ကြည့်ကောင်းနေလှလေသည်။ ။

မာယာသည် အတော်ကသိကအောက်ဖြစ်ကာ စိတ်ထဲ တေးမှတ်
ထားလိုက်၏။ နေနှင့်ဦးလေ တောရိပ်ညိုရေ...။ တစ်နေ့တော့ မင်း
တောထဲပဲ မင်းပြန်ပြီး မျက်စေ့လည်လမ်းပျောက်ရမပေါ့။ ။ ဒီလို ထိမထ
င်ဟန်လူတစ်ယောက်ဟာ မာယာမျက်စေ့ထဲ ကြည့်ကောင်းနေသေးတာ
ကိုတော့ မာယာ အတော်စိတ်ထိခိုက်ရပါသည်။ ။

ဘာများ ထူးခြားစွဲလောက်လို့ တုံး။ ဆံပင်က တိုတို။ အသားညိုညို။
မျက်နှာပြင် ပါးနှစ်ဖက်ပေါ် အစက်နှစ်စက် ... ဆားဝက်ခြံပုန်းယောင်
ယောင်တို့ ကရှိသေး။ အရပ်ကလည်း တအားမမြင့်မား။ ခန္ဓာကိုယ်ပုံသ
ဏ္ဌာန်ကလည်း မပြောပလောက်။ ဒါဖြင့် သူထူးခြားမှုဟာ ရက်စက်ဖြား
ယောင်းသော မျက်လုံးလား။ မထီမဲ့မြင်သော နှုတ်ခမ်းလား။ ထောင့်မ

ကျိုးသောအပြုအမူတို့ ပဲလား ။

“မာယာ မသိချင်ဟန်ဆောင်ပြီး ပွဲပြီးတဲ့ ထိ ဒီတိုင်းထပြန်မသွားနဲ့ ဦးနော်၊ လက်ဆောင်တစ်ခုခုရမှ ကျေနပ်မယ်”

မြတ်သူရက ဒီဘက် ကိုယ်လှည့်ကာ စကားဆက်ပြန်သည် ။

“နင့်မွေးနေ့က လက်ဆောင်အဓိကမျှော်လင့်တဲ့ ပွဲပေါ့၊ ဟုတ်လား၊ မြတ်သူရဲ့ ”

“မပေးချင်သလိုလို ပေးချင်သလိုလိုလူဆီကဆို ပိုရချင်လို့ ပါ”

“ဒါယူမလား”

စကားသံက အားလုံးအကြည့်ကို ကြိုးနှင့်တုပ်ဆွဲလိုက်တာပင်။ ဒါယူမလားဆိုသောစကားက ‘ဒါ’ဆိုတာကို ဘာပါလိမ့်ရယ်လို့ လူတိုင်းစိတ်ဝင်စားသွားသော်လည်း တောရိပ်ညိုကတော့ဖြင့် ... လုံးလုံးလှည့်မကြည့်ပါ။

မာယာက လည်တိုင်မှာ ထီးထီးရစ်ဆွဲထားသော တိုတိုတိတိအပ်ချည်မျှင်လောက် ကြိုးလေးကို လက်နှင့်ညှပ်ကိုင်ကာ မေးလိုက်တာပင်။ မြတ်သူရမျက်နှာက ခပ်လဲ့လဲ့ပြီးလာသည် ။

“အဲဒါကဘာလဲ”

“အမယ်...ဒါ ပလက်တီနပ်နဲ့ ရွှေနဲ့ တစ်ဆစ်စီစပ်ထားတာ၊ နင် ဘယ်မှာ ဝယ်ဝယ် တစ်သောင်းရှစ်ထောင်ပေးရမယ်”

မြတ်သူရက ပခုံးတွန့်လိုက်ပါသည် ။ ကြိုးလေးက ဖြူလက်ပျော့အိကာ တချို့နေရာ၌ အဖြူရိပ် ...တချို့နေရာ၌ ရွှေဝါရိပ်ပြေးကာ ပျော့လက်နေသည် ။ မာယာမွေးနေ့တုန်းက မြတ်သူရက ... အသည်းပုံရွှေ

လော့လတ်ကလေးတစ်ခု ပေးခဲ့၍ မာယာက တန်ဖိုးမရှိသောပစ္စည်း ပြန်ပေးရတာပင်။ ကောင်ကလေးတွေထံမှ တန်ဖိုးကြီးဝန်ထုပ်အတင်မ ခံသော သူမ စရိုက်ပင်။ မြတ်သူရရဲ့ ရွှေလော့ကတ်ကို အထည်ပျက်ဈေး နှင့် ပြန်ရောင်းပစ်ကာ ရငွေထဲ တစ်ထောင်ပဲ ထပ်စိုက်ရတာကိုတော့ မြတ်သူရ မသိနိုင်ပါ။

“တကယ်ပဲ ...ဒါကိုလက်ဆောင်ပေးမယ် ဆိုရင်တော့ ဂုဏ်ယူဝမ်း သာစွာလိုချင်တာပဲ။”

မာယာက လည်တိုင်ဖွေးဖွေးသွယ်သွယ်လေးကို စောင်းငဲ့ကာ ကြိုး ကိုဖြုတ်ယူသည် ။ ပေါ့လျှပ်ကာ အလေးချိန်မပါသလောက် စက်ကြိတ်ကြိုးကလေးက သူမလက်ခုပ်ထဲပါ လာလေသည် ။

“ရော့”

“ဆွဲကြိုးပေးတယ်ဆိုတာ ... ကိုယ်တိုင်ချိတ်ပေးမှ ပိုတန်ဖိုးရှိတယ်”

“အသားမယူစမ်းပါနဲ့ မြတ်သူရရယ်”

“မွေးနေ့ရှင်ကို နင်တကယ်ပဲ မလိုက်လျောဘူးပေါ့”

ကောင်ကလေးတစ်ယောက် မျက်နှာပျက်တင်းကာ စားပွဲကိုကုတ်ခြစ်နေလေသည် ။ အင်း ...ဘယ်သူလဲဆိုတော့ မာယာကို အသည်းအသန် အရူးအမူး ကြွေလျက်ရှိဆဲသော ထွန်းထွန်းနောင်ပေါ့။ ဟန်မဆောင်နိုင်ပါလား ထွန်းထွန်းနောင်ရယ်။ ဟိုဘက်စားပွဲက...ကျော်စွာလင်းတောင်မှ မကြားဟန်ဆောင်ပြီး အာလူးဆက်ဖုတ်နေနိုင်သားနှင့်။

“ကဲပါလေ...နှင့်မွေးနေ့မို့ လိုက်လျောရမှာ ပေါ့၊ ဒီနေ့နဲ့ နံနက်ဖြန်ဆိုတာ အခြေအနေချင်း တခြားစီဆိုတာတော့ နင်သဘောပေါက်နော်”

“ဒါလောက်တော့ သဘောပေါက်ရမှာ ပေါ့၊ အတိတ်ကိုလည်း ထည့်

မတွက်ဘူး...အနာဂတ်ကိုလည်း စိတ်မဝင်စားဘူး၊ ပစ္စုပ္ပန်က အားလုံး
ထဲမှ အရေးအပါဆုံးပါ။ ပစ္စုပ္ပန်ကိုပဲ ငါဂရုစိုက်တယ်”

“ဒါဖြင့် မင်းက ဘုရားဟောနဲ့ တော်တော်ညှိနေပြီပေါ့”

ထွန်းထွန်းနောင်က ဝင်၍ ကလော်လိုက်ပါသည် ။ မနာလိုခြင်းက
သိသာလိုက်တာ။ မာယာကတော့ ထွန်းထွန်းနောင်ကို ရယ်ချင်လှပါသ
ည် ။ မာယာမွေးနေ့တုန်းက ထောင့်ငါးရာတန် တီရှပ်သာပေးခဲ့၍ မာ
ယာကလည်း သူ့မွေးနေ့မှာ ထောင့်ငါးရာတန် ပိုးတွဲပုဆိုးသာပြန်ပေးခဲ့
တာ နာအံ့စရာလား။ တစ်ဖက်သားကို ဝင်မနာလိုစရာလား။ ကိုယ်ပေး
သလောက်ထက် မလျော့တာကိုပင် ကြိမ်နုန်းတင်သင့်ပါသေးလျ
က်...ကိုယ့်ဘက်က ပေးနိုင်တာထက်ပို၍ မျှော်လင့်သော ယောက်ျားတ
စ်ယောက်အဖြစ် ထွန်းထွန်းနောင်ကို ချဉ်တာကြောင့် မြတ်သူရကို ဂ
ရုတစိုက် ကိုယ်တိုင်ဆွဲပေးဖို့ ပိုပြီးစိတ်ပါလာသည် ။

ထိုင်ရာမှ ထလာကာ မြတ်သူရနောက်မှာ ရပ်သော်လည်း မြတ်သူရ
က မတ်တတ်ရပ်ကာ မျက်နှာချင်းဆိုင်ပေးလိုက်သည် ။ ဒါကြောင့် မျက်
နှာချင်းဆိုင်ပဲ ဆွဲကြိုးကိုဆွဲပေးလိုက်ကာ ... ချိတ်ကလေးကို အသာတပ်
ပေးလိုက်ပါသည် ။

“ပျော်ရွှင်ပါစေ မြတ်သူရ”

“တောင်းတဲ့ ဆုတဲ့ တစ်သက်လုံးပြည့်ချင်ပါတယ်... အဟင်းဟင်း”

“အဟွတ် ...ဟွတ်”

ဘေးမှ ... တောရိပ်ညိုက ရုတ်တရက် ချောင်းထဆိုး လိုက်လေသ
ည် ။ ကိုယ်ကိုယိမ်းထိုးကာ အတော်ဆက်ဆိုးနေသဖြင့် မြတ်သူရနှင့် မာ
ယာကို ပွဲဖျက်လိုက်သလိုပင်။ မာယာက နေရာမှာ လာပြန်ထိုင်လိုက်သ

ည် ။ မြတ်သူရက မကျေမချမ်းနှင့် ...

“မင်းကလည်း ... စွတ်ဆိုးနေပါလား”

“ဆိုတာပေါ့ကွ ... မင်းမာလ်ဘိုရှိတွေက မှီတက်တွေလားမှ မသိတာ”

“ဟေ့ကောင် ... ဒေါက်မဖြုတ်ပါနဲ့ ကွာ၊ မှားပါတယ်၊ ကာတွန်းလိုက်အသစ်တွေ ဝယ်ထားတာပါဆရာသမားရယ်”

“အပြင်ပန်းပက်ကင်က လှပသစ်လွင်လတ်ဆတ်နေပေမယ့် ... အထဲကတော့ မှီလိုက်ရင်လိုက်နေတတ်တာပဲကွ ... မင်းကလည်း ”

မာယာသည် အတော်ဒေါသမွန်သွားပါသည် ။ ယောက်ျားမပီသတဲ့ကောင်။ သူမကို စောင်းပြောတာသေချာသည် ။ မာယာတို့ ကယောက်ျားတွေကို ဘယ်လိုပင် ခစားဝပ်စင်းနေရအောင် ပညာတွေပြထားထား ... မိမိကိုယ်ကိုတော့ တန်ဖိုးကြီးစွာမြင့်၍ မြူမှုန်မခအောင် သန့်သန့်ကလေး နေတတ်တဲ့ သူပါ တောရိပ်ညိုရဲ့ ။ မာယာ့လက်ဖျားကလေးကို ပင် ဆုပ်ကိုင်ဖူးသူဟူ၍ ရှိပါရဲ့ လား ... မင်းစုံစမ်းကြည့်လိုက်စမ်းပါ။ မာယာဟာ ရဖို့ ဘယ်လိုခက်တယ်ဆိုတာ မင်းသိတဲ့ တစ်နေ့ဟာ မင်းကိုယ်တိုင် မာယာ့ရှေ့ ဒူးထောက်ပြီး သားဖြစ်နေရတဲ့ နေ့ပဲ ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်။

ဖြေရှင်းရန်လုပ်၍ လည်း မရ၍ အောင့်မျိုလိုက်ရသော်လည်း မာယာ့ရင်ထဲ တောရိပ်ညိုကို မခံချိမခံသာ အတော်ဒေါသထွက်နေပါပြီ။